

ויפתחה עיראקית. שמעון, שאך גם שפה אחת שהוא שולט בה ושבושקשי יודע קרוא וכתוב, הפך בתפקיד המארח במועדון שלום לסיפור של הצלחה. הוא עצמו משער שע את האורחים במועדונו, שר מנחה ומארגן ריקודים. מעל המועדון פתח פני צריה והמוסד שלו, המוסף לזכות בתמיכה כות עירוניות וממלכתיות, ממלא גם יעוד חברתי. כמה אלפי צעירות בודדות, גרוי שות, אלמנות ואמהות ללא נשואין, מאו גדות במועדון ויכולות לבלות בו תמורת תשלום סמלי. החל מהשעה 11 בבוקר, נן שעשועים מיוחד ליד המועדון מנוצל כגן ילדים בו יכולות אמהות למסור את ילי דיהם להשגחה.

מדי פעם עורך שמעון במועדונו מגביות למטרות צדקה למען ילדי ביאפרה, עולים מרוסיה, פליטים בירדן או מגן-דיד-אדום. לדבריו הציעו לו לפתוח עוד מוסדות מסוג זה ברחבי הולנד, אולם הוא סרב. כי שמעון הפך בינתיים לאיש-עסקים הולנדי די יבואן ויצואן, בעיקר לישראל.

"אני לא אידיאליסט", אומר שמעון, "אני גם לא ציוני. אני בסך הכל ישראלי ש- ישראל היא המולדת שלי. אבל הולנדי נתנה לי את החודמנויות שלא יכולתי לחלום עליהן בישראל. כשאני עושה מה שאני עושה בהולנד, אני תורם להסברה הישראלית יותר מכל נואם או שליח."

להתחיל

לחיך

למה דינו היה חלק בלתי נפרד מהנוף של שכונת הצפון בתל-אביב בסוף שנות הארבעים. הוא היה שואב המים בסירות להשכרה שעל הירקון. אחרי כך היה מציל בחוף הים, לצידו של אהרונצ'יק המפורסם. כשהתגייס לצח"ל שירת בסירת בנגב. תוך כדי שירותו הצבאי נשא לאשה צעירה בת 16 והוליד שני בנים. מאחר שהיה חייל בשירות סדיר הירשו למישפחתו להתגורר עמו ב-ביס.

כשהשתחרר היה בין מקימי שדח-בוקר. הוא נשאר עם חצי שנה. אחרי-כך ניסה למצוא את עתידו בעיר. עבד כנהג מונית, היה שותף באיטלי ולא הצליח להסתדר. גם חיי המשפחה שלו עלו על שירטון והוא התגרש. ב-1956 עזב את הארץ. תחנתו הראשונה היתה בדרום-אפריקה. הוא עבד שם תחילה בחוות של קרוב משפחה על גבול רודזיה. עבר להיות סוכן-נוסע למכירת שמלות בכפרי הכושים ותוך זמן קצר כבר היה שותף בבית החרושת שייצר את השמלות. כאשר נפטר בעליו היהודי של המפעל רכש שלמה את חלקו. שנתיים אחרי שהגיע לדרום-אפריקה כבר היתה לו יילה עם בריכת שחיה במרכז יוהנסבורג.

יום אחד, בדרכו לארץ לחג הפסח, נתקע בפרנקפורט שבגרמניה. הוא הסתבך ב-תיגרה עם חיילים אמריקאים שהשמיעו הערות אנטישמיות במועדון-לילה שהיה שייך ליהודי. כתוצאה מאותה תיגרה נשאר בפרנקפורט. הוא חיסל את עסקיו בדרום-אפריקה ובמשך יותר מעשר שנים ניהל שרשרת של מועדוני-לילה. במרוצת השנים הרחיב את עסקיו עד לאמסטרדם שבהולנד, שם הקים מיסעדה מיוזרחת בשם סברה ומועדון-לילה שהי מוריס, שמורים שאבלייה השתתף בתוכנתו. הוא עצמו עבר לגור באמסטרדם והיה אחת הדמויות הבולטות בחיי-הלילה שלה ובן-בית בחוגי החברה הגבוהה.

במילחמת יום-הכיפורים שהה בארץ ו-גוייס למילואים. באותה תקופה הכיר גם צעירה ישראלית אותה נשא לאשה מיד בתום המלחמה. בגיל 42 החליט שלמה דינו לחזור לישראל, לנסות לעשות בתל-אביב מה שעשה בפרנקפורט ובאמסטרדם. בשלב ראשון רכש ביסטרו קטן ליד מיס-עדת ג'קי בתל-אביב, אותו כינה בשם גולדן-ספר. אבל השאיפות שלו חורגות מעבר לזה. "לא ייתכן שלישראלים המנהלים את חיי-הלילה באירופה, לא יהיו חיי-הלילה לעצמם. אנשים שלא מבלים טוב לא יכולים לעבוד טוב. אנשים מוכרחים מקו-מות בידור ובילוי במערכת החיים העצבנית הקיימת בארץ". הוא מתכנן עתה בעצמו, ובשיתוף עם משקיעים נוספים, לנסות לתרום להחייאת חיי-הלילה של תל-אביב. להקים שרשרת של מועדונים ומיסעדות שימשכו גם תיירים. "התנאים, בארץ אומנם שונים", אומר שלמה דינו, "אבל האנשים בארץ הפסיקו לחיך. צריך לעשות משהו שיתחילו לחיך שוב, ולא רק כשהם יוצאים לחו"ל."

(המשך תמונך 33)

כשפרצה המלחמה נפוצו כל בנייה-משפחה על פני כל אירופה. רובם היו במחנות-ריכוז. בתום המלחמה הסתבר כי אירע להם נס. כולם נותרו בחיים. אחרי שלא שמעו זה על זה במשך כל ימי המלחמה. כולם עלו לארץ.

מיסעודן

בעסקי להיטים

ן ילי הגיע לארץ ב-1944. הוא נלחם ב-מילחמת העצמאות. אחרי המלחמה פתח חנות גלנטריה בתל-אביב. הוא הצטרף או גם לשלישיית נגני מפותחות-הפה שהיתה ידועה כשלישיית נגול. להוריו החזירו חגרמנים את רכושם בברלין. הם חזרו לשם. וילי ראה את עצמו כישראלי. לפני 17 שנה חלה אביו והוא יצא לבקר. תיכנן לחזור מיד ונשאר בברלין עד עצם היום הזה. הוא התחיל בקטנות, רכש מיס-עדה קטנה במרכז ברלין. הפך אותה למיסעדת האוטומטים הראשונה באירופה. אחרי-כך הקים את הדראגסטור הראשון באירופה. שקם עוד לפני הדראגסטור של פאריס. לפתיחה הביא על חשבונו שוטרים על סוסיהם ממישרת גירויורק.

הדראגסטור שלו במרכז ברלין הוא כיום אחד המוסדות המפורסמים של העיר. אבל וילי לא קפא על שמריו. יום אחד, כשמפיק הסרטים היהודי ארתור בראונר הזמין אותו לחנות באחד מסרטיו, ביקר וילי את המו-סיקה שנכתבה לסרט. הוא התערב עם בראונר שהוא מסוגל לכתוב מוסיקה טובה יותר לסרטים. הוא זכה בהתערבות ומאו הפך למלחין לסרטי קולנוע וסרטי טלוויזיה. ב-1962 כבר ניסה כוחו כזמר והופיע בתוכנית בטלוויזיה. העסק מצא חן בעיניו ובצד עיסקי המיסעדות שלו, נכנס לעיסקי אמרגנות ותקליטים. הוא הקים חברת הפקה שתקליטיה מופצים כיום על ידי הגדולות שבחברות הפצה-התקליטים באירופה. וילי עצמו כותב טכסטים, מוסיקה ועי-בודים, מגלה זמרים ומפקח על הפקת התק-ליטים. להקת שוקולד-מונטה-מסטיק הישי-ראלית שרה כמה שירים שהוא כתב את לחניהם.

כיום מוכר וילי בעולם הזמר האירופאי. הוא מוזמן כשופט לפסטיבלי-זמר, גם באירופה המזרחית. מייצג להקות וזמרים. בחודש אפריל האחרון אירגן בברלין פס-טיבל של להיטים ממערב אירופה ומזרח. בו זכה דווקא פניו עדן. זמר ישראלי היושב בברלין. בפרס הראשון. "אם הייתי נשאר בארץ הייתי עד היום בעל חנות גלנטריה", אמר. "מי היה מוכן בארץ להקשיב למוסיקה שאני כותב?"

מכישלון

להצלחה

מעון לוי היה סיפור של כישלון. כבנו של ירקן חפאי בשכונת חליסה הוא לא סיים יותר משלוש שנות לימוד בבית-ספר עממי. אחרי-כך היה ילד רחוב. בגיל 16 הוא זייף את תאריך הלידה שלו כדי להתגייס לצח"ל. שירת בצנחנים ונפצע. כששחרר מצה"ל כנכה היה זקוק לטיפול פסיכיאטרי. אחרי שהחלים הלך לצה"ל-סוחר, שם החל את הקאריירה שלו כימאי כשוליה במיטבת.

פעם, כשהיה כבר נערי-סיפון על האניה רימון ששה האניה ליד ספינה מצרית, שי-ספניה פתחו בקללות לעבר הצוות הי-ישראלי. שמעון נטל את המיקרופון והשיב להם קללות בערבית. מאו הודבק לו בצד-הסוחר הכיני "שמעון הערבי". במשך חמש שנים נשאר על הסיפון, אפילו כשי-האניות בהן עבד עגנו בחיפה. לפני 12 שנה, כשהיה כבר רב-מלחים, הכיר נערה הולנדית שהתאהב בה, ירד לחוף בהולנד ונשא אותה לאשה.

בנמל רוטרדם הכירו את "שמעון הי-ערבי" כמוכר סחורות מאים וכספק לי-אניות הישראליות שהיו עוגנות שם. ב-1969 הוא זכה לפירסום כאשר השתתף בוויכוח שנערך בין סטודנטים לאנשי אל-פאחה. הוויכוח והדברים שהשמיע שמעון שודרו בטלוויזיה ההולנדית. בעקבות פיר-סום זה הוא קיבל הלוואה מעריית רוטרדם להקים מועדון בסיגנון אוריינטאלי. שיהיה מיועד בעיקר לימאים ממדינות המזרח-התיכון. שמעון קרא למועדון בשם שלום. היום זהו אחד המקומות היחידים בי-אירופה בו מבלים זה בצד זה ישראלים וערבים. בין מלכות-היופיו הנבחרות במוע-דון מדי שנה, נבחרו כבר צעירה סורית

נעל הספורט החדשה

זה עתה הופיעו נעלי ספורט חדשות, נוחות וחזקות בשם SPRINT. נעליים אלה, מצטיינות בנוחות ובגמישות רבה. הסוליות עשויות מגומי אמיתי. לנעלי SPRINT סימן היכר מיוחד - קישוט בצורת שובל צבעוני.

היחידה לפניות הציבור במשרד התקשורת
ת.ד. 274 ירושלים 91000
משרד התקשורת

תיקון טעות
במודעה שפורסמה בעיתוננו ב-3.9.75
"לישראלים השוהים בחו"ל",
נפלה טעות וצריך להיות ממשלת ישראל
המשרד לקליטת העלייה

קרנית
מכון לעדשות מגע עדשות רכות וקשות
מספר אדיב מפורט ינתן במקום.
גורדון 31, תל-אביב
טלפון 238642